

24è Congrés Nacional Ponència d'Estratègia Política

Carles Bonet, Carme Capdevila, Miquel Àngel Estradé i Josep Huguet,

Cap a la democràcia plena i l'Estat català del benestar en un país més lliure. Cap al lideratge ideològic, social i polític de l'esquerra nacional.

1. OBJECTIUS POLÍTICS D'ERC FINS AL PROPER CONGRÉS

ERC decideix en aquest document estratègic les prioritats per als anys vinents, fins al proper congrés, sense renunciar els objectius finals ressenyats en la declaració ideològica del par tit.

En els propers anys i després del greu període involucionista impulsat pel govern conservador i espanyolista, amb el suport del centredreta català (i amb l'antecedent del període jacobí del socialisme estatal), cal entendre l'actuació d'ERC en totes les institucions i en les mobilitzacions socials, entesos com a passos necessaris per a la configuració d'un bloc social majoritari per a l'exercici futur del dret a l'autodeterminació, possible en la mesura que ERC esdevingui la primera força de l'esquerra i el catalanisme. Amb aquest objectiu, i de manera transitòria, Esquerra es compromet a col.laborar amb les forces polítiques que ho desitgin en la transformació de l'Estat en una república federal i plurinacional.

Per això, cal impulsar els següents punts, entre d'altres:

1. Aprofundir en el règim de llibertats democràtiques i els valors republicans:

- Recuperació del règim de llibertats davant la involució democràtica (inclosa l'abolició de la Llei de Partits polítics) i potenciar els processos de participació. -
- Poder judicial independent i al servei dels ciutadans i les ciutadanes 25
- Model democràtic de seguretat ciutadana
- Garantir la independència dels mitjans de comunicació públics i afavorir la implantació de mitjans de comunicació electrònics que facilitin l'exercici directe dels drets democràtics.
- La defensa del pacte i per la laïcitat
- La despenalització del cultiu i consum de cannabis sota control públic.
- Promoure la igualtat efectiva, sense excepcions, de tots els ciutadans i ciutadanes davant la llei

2. Impulsar l'estat del benestar i els valors d'esquerra

- Sanitat i ensenyament català, públics i de qualitat
- Polítiques socials avançades en els sectors més desfavorits: les persones jubilades i les persones joves i els col·lectius amb risc d'exclusió.
- Treball per a la desaparició de la pobresa
- Impuls de les polítiques de dones i per a les dones.
- Una nova política en matèria d'immigració basada en el respecte als drets i l'exigència dels deures a tothom

- Marc català de relacions laborals i polítiques actives que garanteixin unes condicions de treball dignes i un salari just, fent-lo conciliable amb la vida familiar.
- Política d'habitatge social
- Per la igualtat de drets de gais, lesbianes i transsexuals.

3. Canviar les polítiques econòmiques per governar la globalització 40

- Donar suport a la R-D a la innovació i a la internacionalització de les empreses productives, especialment les pimes i aquelles que siguin respectuoses amb el medi ambient i assumeixin la seva responsabilitat social.
- Promoure l'economia social, el cooperativisme i la cogestió i participació dels treballadors en la gestió de les empreses
- Assegurar, des del control parlamentari i social, un sistema de lliure competència en sectors estratègics (energia- amb els límits marcats en l'aprtat5), comunicació, distribució comercial), que impedeixi les situacions d'oligopoli, en benefici dels drets dels consumidors. Regular-ho públicament en cadascun dels nivells institucionals segons l'àmbit.
- Modificar la llei de caixes i promoure polítiques que n'assegurin la transparència en la gestió i la seva actuació en sintonia amb el sinteressos generals i socials
- Suport als països en vies de desenvolupament, especialment el Magrib.

4. Promoure xarxa d'infraestructures a l'eix mediterrani, oberta a Europa i al món

- Sistema portuari i aeroportuari dels Països catalans integrat i traspasat als governs autònoms
- Reducció, racionalització i canvi de model de gestió dels peatges a les infraestructures viàries.
- Promoció del transport públic i racionalització de les inversions en infraestructures, prioritzant la comunicació inter-territorial, aplicant criteris de servei públic en quant a freqüències i preus.
- Corregir el dèficit en infraestructures ferroviàries- i de metro- i la seva dependència de l'estat.
- Infraestructures adequades per al progrés de la societat del coneixement

5. Gestionar sosteniblement el territori i els recursos naturals i energètics

- Assolir la plena transversalitat dels criteris de sostenibilitat en les diferents accions de Govern.
- Assolir la plena capacitat de decisió en l'ordenació i la gestió del territori i de les infraestructures sota criteris de mínima dispersió.
- Implantar un model energètic basat en l'estalvi, l'eficiència en el consum, l'optimització del transport de l'energia, la diversificació i la dispersió de la producció i l'impuls de les energies netes i renovables, abandonant l'energia nuclear, qualsevol que en sigui l'origen.
- Implantació decidida dels criteris de la nova cultura de l'aigua, com a nou model de gestió d'un bé escàs i estratègic.
- Fixar les bases per a un model permanent i eficaç de gestió dels residuus basat en la reducció de la producció, la reutilització i els tractaments no finalistes.

6. Aconseguir un nou sistema de finançament i la fi de l'espoli fiscal

- Nou sistema de finançament pactat entre l'Estat espanyol i els governs autònoms de la nació, basat en els sistema de Concert econòmic i la creació d'una agència tributària pròpia amb capacitat de recaptació, gestió, inspecció i liquidació.

— Inversió pública de l'Estat que recuperi el deute històric i sigui proporcional al PIB.

7. Promoció i defensa de la cultura catalana i de la seva indústria cultural

— Defensar la promoció equitativa o primada dels productes culturals catalans en els mitjans de comunicació especialment públics

— Desenvolupament de la indústria cultural, especialment l'audiovisual

— Promoció internacional de les produccions culturals dels nostres països de forma coordinada

— Garantir la possibilitat d'accés universal de la ciutadania als recursos culturals

— Promoció dels espais de la memòria històrica com a vehicle de turisme cultural i auto-identificació.

— Potenciació de l'àmbit comunicacional dels Països Catalans, amb manuals d'estil als mitjans públics que prioritzin els referents propis i permetin superar al divisió comunicacional fronterera hispano-francesa.

8. Reforma dels Estatuts dels Països Catalans com a etapa necessària per a l'assoliment de la plena sobirania

ERC defensarà en els diversos parlaments de la nostra nació unes reformes estatutàries que incloguin:

— La unitat i l'oficialitat plena de la llengua catalana corresponent a la seva condició de llengua pròpia.

— Recuperació i blindatge de competències.

— Incorporació de noves competències: carreteres, aeroports, ports, rodalies i regionals RENFE, ...

— Competències en immigració

— Competència de convocar consultes i referèndums

— Agència Tributària pròpia

— Reconeixement de la capacitat de les seleccions de les federacions esportives catalanes per a competir amb caràcter oficial a nivell internacional, inclòs l'olímpic..

— Atribució al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de les funcions de Tribunal de Cassació per resoldre en última instància els recursos judicials en tots els ordres jurisdiccionals a Catalunya, a excepció d'aquelles matèries susceptibles de recurs al Tribunal Constitucional.

— Assumpció pel govern de la Generalitat de Catalunya del comandament únic dels cossos i forces de seguretat actuant a Catalunya; col·laborant quan s'escaigui amb els òrgans de coordinació policial de la Unió Europea.

— Competència de convocar consultes i referèndums.

— Presència directa a les institucions europees i organismes institucionals

9. Reforma de la Constitució que reconegui la plurinacionalitat i el plurilingüisme

— Estructura plurinacional i policèntrica de l'estat

— Bicameralisme asimètric. Senat, cambra de representació territorial

— Presència dels Governos Autònoms en la designació dels òrgans superiors de l'estat com el Tribunal Constitucional

— Dret de vet i procediment d'alarma en la protecció de les llengües minoritzades. Llei de Llengües de l'Estat que reconegui la unitat lingüística de les terres de parla catalana i que reguli l'oficialitat del català i de l'aranès.

— Eliminació de la prohibició constitucional de la federació de Comunitats Autònomes

10. Presència i participació institucionals catalanes a la Unió Europea

El ple reconeixement i normalització polítiques de Catalunya i el corresponent desplegament a mig termini de la seva personalitat nacional passen necessàriament per la potenciació del seu rol dins la Unió Europea, per dues vies diferents:

A nivell estatal, caldrà reivindicar que el govern de l'Estat es reconfiguri de forma anàloga als mecanismes ja adoptats pels estats belga, alemany i austríac, en ordre a que els governs de les comunitats autònomes coneguin i decideixin els temes que els pertocin, conformant la voluntat i el vot de l'Estat espanyol.

A nivell comunitari europeu, comptant amb l'aprovació en breu termini del Tractat sobre una Constitució Europea caldrà reivindicar, com a mínim:

a) la inclusió de la llengua catalana entre les llengües del Tractat (Part IV art.10); la qual cosa, apart donar força legal al text en català, automàticament establiria el dret dels nostres conciutadans a relacionar-se activament i passiva amb gairebé tots els òrgans de la Unió (Part I, art 8,2, paràgraf final, en connexió amb Part III, art.12).

b) l'establiment entre el Parlament Europeu i el Parlament de Catalunya de relacions directes, a l'empara del propi text constitucional (Part IV art.6, i els dos primers Protocols).

c) acatar la decisió del Consell de Ministres de la Unió sobre l'ús del català en el Reglament sobre règim lingüístic del treball de les Institucions (part III art.339).

d) demorar fins la conclusió del període transitori per a la composició de la Comissió, una petició d'assignació d'un Comissari a Catalunya.

11. Impuls del municipalisme i revisió de l'organització territorial: -

- Millora del sistema de finançament local i dels mecanismes de cooperació. -
- Redistribució del marc competencial entre l'Estat, els governs autònoms i els ajuntaments, tenint en compte el principi de subsidiarietat. -
- Redefinir els organismes supralocals avançant al Principat amb la creació de les vegueries i la regionalització del País Valencià. Transferir les competències necessàries als Consells Insulars i als ajuntaments a les Illes Balears i Pitiüses”.

2. LA POLÍTICA D'ALIANCES

2.1. L'ALIANÇA CATALANISTA I D'ESQUERRES I EL SEU GOVERN AL PRINCIPAT 10

ERC encara aquest nou cicle polític des de la convicció d'haver interpretat fidelment el mandat donat per la societat de Catalunya. Esquerra és actualment força de govern i des de la responsabilitat d'aquesta posició estableix els següents objectius de:

— Impulsar la democràcia, les llibertats, el civisme i la seguretat. I renovar els hàbits administratius de la Generalitat, acabant amb el clientelisme i les pràctiques fraudulentoses.

— Incrementar les polítiques socials per tal de bastir l'Estat català del benestar.

— Garantir una igualtat d'oportunitats real per a les dones impulsant polítiques que reconguin el seu paper social, les seves aportacions i els drets civils plens.

— Promoure i ventallar pel desenvolupament sostenible —assegurant la seva implicació transversal a totes les activitats econòmiques—, amb suport a l'economia productiva de lliure mercat davant dels monopolis.

— Impulsar la identificació de moltes noves generacions de catalanes i catalans i de la nova immigració amb el catalanisme i amb les institucions de la Generalitat. I garantir que tots els sectors socials de Catalunya s'impliquin en la mobilització per a la millora del nou sistema de finançament, per a la reforma de l'Estatut i per a la normalització de l'ús social del

català. -

— Nacionalitzar l'espai d'esquerra i acabar amb la falsa bipolarització ideològica

ca entre catalanisme i progressisme que precisament els resultats d'ERC han posat en qüestió, situant com a inseparables i complementaris la millora de les condicions de vida del poble català i l'avenç del seu autogovern.

Riscos, reptes i oportunitats de la nova situació política

Entre els riscos de la nova situació hi ha la tendència del PSC a dominar els principals ressorts comunicatius i de posar a roda les principals institucions econòmiques i socials només pot ser aturada per una enèrgica política de govern d'ERC que impulsi i controli el compliment estricte de l'acord de govern catalanista i d'esquerres especialment en els vessants de canvi democràtic, transparència, lluita contra el frau i els monopolis.

La tradició hegemònica de CiU i PSC (amb el clàssic seguidisme d'ICV) i la seva profunda coincidència pel que fa a compartir determinats poders fàctics, a perpetuar determinades pràctiques clientelars, a no provocar cap confrontació seriosa amb el model d'Estat, els poden portar a intentar allargar artificialment un sistema polític bipolar entre ells, si cal mitjançant futurs acords de govern amb la intenció de marginar ERC. El centre-dreta nacionalista s'ha mostrat lligat als interessos econòmics i financers de grups oligopòlics amb vinculacions espanyoles i l'esquerra estatal no ha pogut i sabut prioritzar la consecució d'una societat catalana del benestar per damunt de l'interès de cohesió espanyola.

Els reptes per ERC són impulsar des del govern i controlar el compliment estricte de l'acord de govern catalanista i d'esquerres especialment en els vessants de canvi democràtic, transparència, lluita contra el frau i els monopolis i en l'avenç real en l'autogovern.

Un altre repte serà abordar amb valentia els previsibles curtcircuits que es produiran entre ministeris i conselleries socialistes, saltant-se la lleialtat al govern de Catalunya.

Cal per tot això establir des del partit els mecanismes que garanteixin un seguiment exhaustiu de les actuacions del govern, amb l'objectiu d'avaluar des d'una visió general i no condicionada a la gestió concreta de les àrees de govern d'ERC, el grau de compliment de l'acord de govern i establir estratègies que garanteixin el seu efectiu compliment. S'ha d'estar preparat per al cas que el pacte s'incompleixi en aspectes essencials i que es produeixin actuacions que s'apartin de la lleialtat entre socis de govern. Des del partit s'haurà de fer una valuació periòdica del grau de compliment del pacte i en cas d'incompliment greu actuar en conseqüència inclòs el replantejament de la presència d'ERC en el govern. En aquest sentit, ERC defensarà el text íntegre del nou Estatut que aprovi el Parlament de Catalunya, en la línia del respecte escrupolós tant a l'esperit com a la lletra de l'Acord per a un govern catalanista i d'esquerres. En cas que no fora possible aconseguir un compromís que incorpori aquests continguts amb caràcter mínim, ERC es veurà moralment obligada a sortir del govern, fins i tot encara que aquest fet comportés la necessitat de noves eleccions.

Al costat d'aquests riscos, també és cert que hi ha més oportunitats que mai per accelerar el procés històric per a l'assoliment de la plena sobirania nacional. ERC és el catalitzador del canvi històric, en la mesura que la seva presència clau al Govern de Catalunya i amb grup propi a Madrid força el PSC a definir-se si vol estar al costat dels interessos populars dels catalans o al costat del govern de l'Estat. ERC pot demostrar des del Govern la possibilitat de governar diferent, per la majoria social, i fer-ho amb valentia tant davant dels poders fàctics com de les limitacions que imposa l'estat centralista. El PSC ja no pot atribuir a altres actors la manca de solució a les problemàtiques que pateixen les classes populars catalanes, responsabilitat de l'estat i per tant derivades de la seva subordinació al PSOE.

És per això que la tasca d'ERC serà conduir des del Parlament de Catalunya i des del seu

grup a Madrid les demandes majoritàries de la nostra població per tal que els socialistes s'hi vegin involucrats. ERC és l'únic grup que pot defensar a Madrid, sense limitacions el compliment del programa comú del govern de Catalunya.

En qualsevol cas, l'objectiu d'ERC ha de ser contribuir a la normalització del sistema de partits polítics de la nostra nació. Això passa per avançar cap a un sistema de partits independent de l'estructura estatal i per aconseguir-ho, cal garantir l'hegemonia de partits d'estricta obediència catalana en cadascun dels espais polítics homologats a Europa. El centre-dreta ha de ser majoritàriament catalanista i aquesta és la tasca de CiU. I el centre esquerra no pot estar condicionat des de Ferraz i per això ERC ha d'aspirar a ser majoritària en l'àmbit de les esquerres. En un país que es declara sociològicament d'esquerra moderada, l'accés a la preponderància en un dels dos eixos (catalanisme o progressisme) és la garantia per al següent pas: el lideratge polític en el conjunt de la societat.

2.2. ELS OBJECTIUS POLÍTICS D'ESQUERRA AL PAÍS VALENCIÀ, LES ILLES I CATALUNYA NORD

Els objectius principals d'Esquerra al País Valencià i les Illes són promoure governs progressistes i per l'autogovern; així com consolidar la normalització de la presència d'Esquerra a par tir d'una prioritització de la dimensió social i econòmica de les nostres propostes que alhora esdevinguin conflictives amb la composició centralista de l'Estat espanyol i francès. També la promoció d'aquelles reivindicacions que puguin ser compartides pel conjunt o per més d'un dels territoris. La defensa de la llengua i la cultura catalanes s'ha de fer vinculada a la defensa dels drets i llibertats democràtics, alhora que aquesta s'ha d'inscriure en la defensa d'un canvi de règim que provindrà del creixement dels valors republicans, de llarga tradició entre valencians i les valencianes i les illenques i illencs ERC es ratifica en els acords presos en l'anterior Congrés en la línia de territorialitzar la tàctica i la imatge del partit al País Valencià, les Illes i Catalunya nord.

Al País Valencià i les Illes, devastats per les polítiques de Camps i Matas del PP, amb polítiques contràries a la sostenibilitat, promotores de l'empobriment del territori i del secessionisme lingüístic, Esquerra ha de consolidar i incrementar el seu creixement, guanyant pes social, especialment als municipis on no hi ha presència orgànica. En el seu moment caldrà valorar davant del nou cicle electoral la conveniència de propugnar coalicions amples d'esquerres amb autonomistes i/o federalistes en les eleccions estatals i altres fórmules en la resta d'eleccions per tal d'aconseguir un tomb progressista en els governs autònoms. Esquerra ha de ser l'aglutinador dels ciutadans que volen forces disposades a regenerar la política. Esquerra ha de liderar la gent que vol un País Valencià i unes Illes lliures i republicans, i compromesos en la prioritat solidària amb el conjunt de Països catalans.

A la Catalunya nord, ERC fomentarà i promourà les idees de catalanitat i progrés social per superar els prejudicis jacobins que associen la defensa de la identitat que no és la seva, a la dreta. ERC treballarà per la modificació del marc jurídic actual, especialment pel reconeixement de la Regió catalana diferenciada i la modificació de l'article 2 de la Constitució francesa a fi d'obtenir el reconeixement legal del català. Així mateix per la creació d'un eurodistricte transfronterer amb competències compartides en ensenyament, cultura, medi ambient, comunicacions, infraestructures, promoció econòmica etc com a primer pas cap a la lliure reunificació de les dues Catalunyaes.

ERC continua tenint pendent la impulsió d'un partit germà de vocació occitanista a la Vall d'Aran i a la Fenolleda.

ERC manté com a objectiu polític proper el compromís d'engegar debats interns sobre el territori dels països en manca estructurar-se; i sobre l'adaptació de les estructures organitzati-

ves i polítiques a la nova complexitat de la implantació arreu dels Països Catalans.

2.3. ELS AJUNTAMENTS I EL CANVI DEMOCRÀTIC

Els ajuntaments han jugat en els darrers 25 anys un paper polític, social i econòmic de primer ordre i han estat, igualment, un element de catalanització important. La pràctica del municipalisme d'ERC ha de continuar basant-se en els eixos programàtics d'uns municipis sostenibles, econòmicament emprenedors, amb polítiques de reequilibri social i qualitat de vida, i el foment dels mecanismes de democràcia participativa. Ara, amb l'avenç electoral d'ERC i les possibilitats que s'obren amb la formació d'un govern catalanista i d'esquerres al Principat, cal posar-los al lloc que els correspon fent que se superin els dèficits que s'arrosseguen històricament i que s'han agreujat durant el període del PP al govern de l'Estat. En aquest sentit, és necessari impulsar les mesures següents:

a. Revisar el model d'organització territorial de Catalunya reforçant el paper dels ajuntaments, redefinint el paper dels consells comarcals com organismes de mancomunació de serveis i avançant cap a la creació de les vegueries.

b. Avançar cap a un nou model de distribució de la despesa pública 30-40-30 entre l'Estat, els governs autònoms i els ajuntaments, augmentant el nivell competencial d'aquests.

c. Revisar el sistema de finançament local per aconseguir els objectius d'autonomia i suficiència financera dels ajuntaments.

d. Establir un acord per a la creació d'un nou marc del sistema de cooperació a Catalunya entre les diferents administracions des del Govern de la Generalitat. e. Utilitzar els ajuntaments com a elements actius per a la implementació de polítiques de democràcia participativa i mobilització nacional orientades al conjunt de la ciutadania.

f. Treballar per la unitat de les entitats municipalistes per tal d'enfortir el paper polític dels ajuntaments en relació a la resta d'administracions.

g. Potenciar aquelles iniciatives que tendeixin a facilitar el debat i l'actuació coordinada entre els alcaldes i la resta de càrrecs electes locals dels Països Catalans.

ERC, consolidada com a tercera força municipalista al Principat, tant pel que fa al nombre de regidors com de vots, ha d'aspirar a fer un altre salt important a les properes eleccions municipals del 2007, augmentant la representació arreu del territori, tant pel que fa als ajuntaments com als organismes supralocals.

El posicionament d'Esquerra com a primera força, segona o tercera en el 90 % de municipis del Catalunya, el govern sobre més del 60% de la població, amb 130 alcaldies i 1300 càrrecs electes al Principat, planteja a Esquerra l'objectiu d'esdevenir a la major part del territori la força alternativa i la força de l'alternança. Alternativa, perquè l'arribada d'ERC al govern municipal ha de significar una nova pràctica de municipalisme democràtic, social, nacional i respectuós amb la sostenibilitat, allunyat de les pràctiques de gestió sense nord —sinó clientelar o fraudulenta— que molt sovint han presidit els governs del PSC o de CiU i altres forces polítiques, corregits sempre que s'ha pogut per la presència de càrrecs d'Esquerra en governs de coalició.

Alternança, perquè la bona salut de la democràcia implica un sistema de forces polítiques que es puguin alternar en el govern, en el qual l'esquerra nacional, ERC, hi ha de jugar un paper protagonista.

3. PER UNA SEGONA TRANSICIÓ DEMOCRÀTICA I PLURINACIONAL

3.1. CANVI DE RÈGIM A L'ESTAT ESPANYOL

Una democràcia de baixa qualitat

Encara que el bloc constituent entenia l'Estat espanyol com a un estat plurinacional i compost, que permetia, amb limitacions, exercir el dret a l'autogovern, la realitat no ha passat de ser només una descentralització administrativa i de la despesa, en renunciar a qualsevol mesura d'acostament real a la estructura pròpia dels Estats federals i/o plurinacionals.

De la mateixa manera, a pesar que els drets fonamentals i les llibertats públiques estan raonablement reconegudes, existeixen diversos àmbits on aquestes s'han restringit (menyspreu del paper del Parlament en el control al Govern o en l'entrada en una guerra, concentració del poder mediàtic i falta de pluralisme informatiu en els mitjans públics, negació de llibertats en la legislació d'estrangeria, mal funcionament i lentitud de l'administració de justícia,...). o que unes polítiques restrictives no han permès desenvolupar plenament (igualtat d'oportunitats de les dones, polítiques per a la inclusió de col·lectius amb dificultats, reconeixement dels diferents tipus de família...)

L'obsessió per enfortir els partits després del franquisme va justificar unes regles de joc pròpies d'una partitocràcia bipolar i introduí notables obstacles a l'exercici de la democràcia participativa (referèndum d'àmbit local, nacional o estatal o diverses iniciatives ciutadanes), contradient així la Carta de Drets Fonamentals de la UE que consagra els drets de petició, participació activa, etc.

Per altra part, davant els drets socials, a la salut i a l'educació, que són universals i encapçalen avui els avanços de l'Estat del Benestar, que encara estan per sota del nivell europeu de prestacions, altres drets socials consagrats en la Constitució s'han quedat en res. Són els anomenats drets de tercera generació que necessiten un nou desplegament: el dret al treball, a un habitatge digne, a una protecció social i econòmica de la família, al medi ambient saludable, i àdhuc la llibertat d'empresa (quan s'afavoreix la concentració, privatització i centralització d'antigues empreses públiques en detriment de la lliure competència i del servei de qualitat als usuaris). Davant d'aquests dèficits socials, l'obsessió del PP pel dèficit zero i la seva política fiscal basada en la imposició indirecta i regressiva ha posat en risc l'Estat del Benestar, encaminant-nos cap a una ruptura de la cohesió social i l'augment de la exclusió. En aquesta situació no hi és aliena la gestió del govern de Catalunya que ha deixat una Generalitat endeutada també per la mala gestió.

En quant a la credibilitat del sistema democràtic, els escàndols de transfuguisme i corrupció que involucren a càrrecs polítics han contribuït al creixent desprestigi de l'activitat política.

En aquets marc restrictiu la dreta espanyolista ha estat a punt de bastir una hegemonia intocable. Ho ha fet aixecant la bandera de la unitat d'Espanya i del terrorisme. L'excusa del terrorisme serveix a la dreta espanyolista com a coartada per establir la seva hegemonia ideològica a l'Estat, conservadora, jacobina, autoritària i alhora com a cortina de fum per amagar les seves misèries i actuacions més antisocials i antidemocràtiques, com les del Prestige, el Pla Hidrològic o la guerra d'Iraq.

Davant d'aquesta herència de l'actual règim, l'opció estratègica que va fer ERC va consistir en conformar un govern catalanista i d'esquerres per tal d'iniciar un canvi a Catalunya que contribuís de passada donar un tomb a la situació política de l'estat.

Els fets posteriors van facilitar una resposta de l'electorat que feu fora el PP. Però en aquest context, el PSC i altres seccions regionals socialistes no tindran suficient força per aconseguir redreçar la deriva centralista del PSOE. Les vacil·lacions del PSOE i les seves federacions, entre la seva tradició més jacobina, que imposa el seguidisme de les polítiques centralistes i autoritàries de la dreta, i la tradició democràtica federal, no ajudaran a superar l'actual impasse. En aquest sentit, el PSOE no pot obstruir sense erosionar-se, com ha fet el

PP, qualsevol iniciativa sorgida dels distints Parlaments destinada a reformar el marc legal existent per a millorar les cotes d'autogovern.

El PSOE va arribar al govern el 82 després del cop d'estat del 23-f amb un mandat clar a favor del canvi. Llavors es van posar les bases de l'estat del benestar i es va professionalitzar i despolititzar l'exèrcit. Però restà pendent el construir una democràcia de qualitat i plurinacional. La segona oportunitat de la principal força de progrés espanyola serà la última per garantir l'evolució ordenada d'aquest règim. Altrament les tensions que hem viscut en la darrera etapa del PP tornaran i la ruptura es farà inevitable.

És així que la força d'ERC pot ser decisiva perquè un govern comandat pel PSOE es vegi obligat triar, perquè Esquerra ha esdevingut l'únic partit del govern català que tindrà veu pròpia a Madrid, una veu alternativa al monopoli exercit fins ara pel centre-dreta catalanista i a la inexistent presència socialista. A aquestes circumstàncies cal afegir que ERC, per arribar a constituir un espai català de decisió i de llibertats i drets propi, ha d'acumular forces internes i buscar-se aliats en el seu combat contra els sectors interessats en la nostra dependència. Per això és bo definir quina és l'única estació on el tren de la llibertat està disposat a fer una parada abans d'arribar al destí final.

Cap a la República plurinacional. Un pas cap a la democràcia plena i la llibertat nacional.

Després de vint-i-cinc anys de "transició democràtica" incompleta, és necessari posar les bases per a una "segona transició" que ens encamini cap a una democràcia de qualitat. Hem d'aconseguir la regeneració de les institucions, obrint espais a la participació democràtica; l'aprofundiment dels drets socials, amb mesures que combatin l'exclusió i garanteixin una vida digna per a tothom fent possible una real igualtat d'oportunitats per a les dones ; i el reconeixement de la pluralitat nacional, cultural i lingüística del Estat espanyol, mitjançant la creació d'estructures veritablement plurinacionals que garanteixin el dret dels pobles integrats en l'Estat a decidir lliurement la seva vinculació amb l'Estat Espanyol i amb la UE, en tant que dipositaris de la seva pròpia sobirania.

L'oportunitat històrica és important. Els resultats del 14-M, representen una punt d'inflexió. Per una banda, ERC ha triplicat el nombre de vots de fa quatre anys, aconseguint així grup propi a Madrid, grup que ocupa la quarta posició al Congrés de l'Estat i la primera entre les forces d'esquerra alternatives al PSOE. De la mateixa manera, ERC és el primer partit del catalanisme amb veu pròpia a Madrid amb 8 diputats, davant els 6 de Convergència, i els 4 d'Unió, donat que la restade partits es dissolen al si dels seus en grups estatals. Per altra banda, l'entrada del PSOE al govern després de dues legislatures de clara involució democràtica a mans del govern del PP, obre, si més no a priori, un escenari més propici per a avançar en la defensa de les llibertats socials, personals i nacionals.

ERC ha de fer un discurs desacomplexat davant l'estat. Pouant en la tradició més profunda del republicanisme i de l'independentisme, ERC, juntament amb les altres esquerres nacionals com les que han format la coalició per l'Europa dels pobles, ha d'aprofitar aquesta conjuntura de l'estat per a proposar una democràcia plena pel conjunt dels pobles, que parteixi del dret de cadascú a constituir-se en estat federat o lliure, amb un grau de sobirania equiparable a la majoria de pobles d'Europa. ERC hi pot aportar la frescor i l'originalitat que les esquerres estatals no han sabut introduir, molts cops acomplexades davant el discurs autoritari i espanyolista de la dreta. ERC té l'obligació de visualitzar a Madrid la seva capacitat per marcar perfil propi, superant l'estratègia de subalternitat de la dreta catalana.

Hi ha molts elements del discurs d'ERC que poden ser compartits per altres forces: la radicalitat democràtica, els valors del diàleg i la paraula, la defensa dels drets dels pobles...

Cal un nou marc democràtic que ha d'acollir els nous estatuts sorgits dels Parlaments

basc, català i d'altres en la línia del reconeixement de societats lliurement associades.

Aquesta possibilitat de plantejar una proposta de canvi forta a l'Estat de signe republicà i federal/plurinacional és compartida ja ara pels partits del pacte de Saragossa (EA, CHA i ERC) i amb importants simpaties en altres forces emergents en altres territoris que no són concebuts com part indissoluble d'una Espanya monolítica: andalusistes, castellanistes i asturianistes d'esquerra. I tot el pòsit republicà i federal espanyol orfe per la subalternitat del PSOE (federalisme interruptus i monarquisme oportunista) en relació a la dreta espanyola; i les bandades ideològiques d'IU-IC entre el postcomunisme i l'esquerra verda.

És precisament aquesta proposta de programa de transició que enllaça en la tradició més ortodoxa d'Esquerra la que ens ha de permetre consolidar la penetració electoral en sectors que encara no viuen d'una forma conscient la confrontació dels seus interessos amb la permanència de l'Estat espanyol unitarista; en sectors amb identificació nacional híbrida com la major part de l'electorat valencià i illenc i de les connurbacions metropolitanes amb més presència de ciutadans procedents d'altres zones de l'Estat o de nova immigració

3.2. PER UNA POLÍTICA EUROPEA I INTERNACIONAL PRÒPIA

Cada vegada es fa més palès que les relacions polítiques, econòmiques i culturals entre els individus i els pobles transcendeixen els límits dels Estats i les seves fronteres. És per això que ERC ha de promoure la creació d'una política europea i internacional pròpia i activa que permeti la projecció dels països catalans en una Europa cada vegada més integrada i més àmplia i en un món creixentment globalitzat.

L'aprovació de la Constitució de la Unió europea i l'ampliació d'aquesta amb amb els nous estats membres deixa en evidència encara més la necessitat de totes les nacions de tenir accés a un Estat propi, federat o lliure, per tal de poder tenir veu i vot en defensa dels interessos dels seus ciutadans en les decisions que prenguin les institucions europees.

La posició d'ERC davant d'una Constitució que no reconeix la nostra presència lingüística i nacional, per decisió dels estats espanyol i francès, no pot ser positiva mentre no canviï alguna de les seves limitacions. Així, el vot en un eventual referèndum no serà afirmatiu. A més, cal tenir present les mancances democràtiques que presenta aquest projecte i la seva deriva militarista. Cal el reconeixement de l'Estat del benestar europeu, la implicació en una política de cooperació al desenvolupament com una de les prioritats en política exterior, una defensa ferma dels drets humans, individuals i col·lectius, arreu del món i una clara desvinculació als dictats de l'OTAN en matèria de defensa europea.

En aquest sentit, la tasca d'ERC en les institucions europees ha de ser la defensa d'un projecte d'Europa social i democràtica, que avanci cap a un veritable procés de federalització; i alhora, la defensa del plurilingüisme i la plurinacionalitat, la constitució de nuclis d'influència que defensin davant de la burocràcia europea els interessos legítims dels sectors productius del conjunt de territoris catalans, i la promoció del principi de subsidiarietat, especialment en aquelles matèries que es poden resoldre de manera més eficient i propera al ciutadà a nivell subestatal.

En aquesta tasca, cal la potenciació del partit de l'Aliança Lliure Europea (ALE) format per forces progressistes independentistes o autonomistes de diverses nacions sense estat o regions amb minories nacionals sense reconeixement. ERC ha d'utilitzar l'ALE com a plataforma per a organitzar una campanya transeuropea per a estimular el recolzament d'un Estat català i la seva eventual entrada com a membre de ple dret a la UE.

Aquesta opció prioritària no hauria de deixar de banda l'establiment de relacions fluides amb altres forces progressistes, siguin socialistes d'estats nòrdics, siguin d'esquerra verda

o radicaldemocràtica d'altres Estats.

Pel que fa a la política internacional, cal establir un discurs propi i original sobre la globalització i en aquest marc prioritzar el suport solidari als col·lectius vinculats a nacions sense Estat de l'àrea geopolítica més propera, com és el cas del nord d'Àfrica. La política internacional d'ERC ha de basar-se en la defensa dels drets humans individuals i col·lectius, l'acció proactiva en la denúncia de situacions de conflicte humanitari (Sahara Occidental, Palestina, Kurdistan, Txetxènia, Guinea Equatorial...), la solidaritat amb els sectors democràtics que en diversos països malden per a construir societats democràtiques i lliures nacionalment. La nostra ha de ser una política europeïsta que passi per davant de l'atlantisme imperant que ha donat conseqüències nefastes com la invasió d'Iraq i l'enquistament de la situació Pròxim Orient. En aquest sentit, ERC defensa el multilateralisme com a via per a la solució dels conflictes internacionals i la restricció de l'ús de la força a aquells casos que estableix el dret internacional. La política de cooperació al desenvolupament que ERC promourà des de la Secretaria de la Cooperació Exterior tindran com a objectiu crear un model català de cooperació que passi d'un model fonamentalment assistencialista a un de suport per al desenvolupament dels pobles. ERC vol donar també major preponderància a la cultura de pau i recolzar activament les iniciatives de resolució de conflictes. Així mateix, cal una major promoció dels projectes i activitats de cooperació i de solidaritat endegades per la societat catalana.

4. POSAR LES BASES, SOCIALS, IDEOLÒGIQUES I POLÍTIQUES PER AL LIDERATGE DE L'ESQUERRA NACIONAL

4.1 CAP AL LIDERATGE SOCIAL

L'objectiu social d'aquests propers anys és el de construir una majoria activa al voltant d'ERC. L'eina principal que tenim per consolidar aquest creixement és el discurs i la pràctica al servei del catalanisme popular del qual ERC és vaixell insígnia. Aquest és un element transversal que engloba a totes aquelles persones que tenen la voluntat de sentir-se nacionals i aquelles que encara no sentint-se plenament estan disposades a defensar una societat democràtica i del benestar a la nostra nació que xoca amb la perpetuació de l'Estat unitari. Esquerra ha de tenir clar que els elements d'identificació política i que porten a escollir la nacionalitat son molt variats. Aquí és on conflueixen nacionals d'origen i d'adopció, amb valors cívics i elements simbòlics compartits per la seva voluntat de arrelament al país. El que ha de potenciar el discurs d'ERC és que els camins que han portat a aquesta identificació poden ser –són– molt diferents, des de la memòria històrica, les condicions socioeconòmiques, els valors del civisme; l'europeïsm; els drets individuals; els drets col·lectius; la llengua i cultura catalanes com a element d'arrelament davant del risc de la globalització cultural, etc. Això ens dóna un potencial enorme d'atracció de persones molt diferents amb visions diferents del món però amb l'element comú del "la voluntat de ser", des d'una concepció republicana de ciutadania (lluny dels nacionalismes ètnics o excoents) i la voluntat de defensar en el marc nacional els principis de la igualtat, la llibertat i la fraternitat.

Per això hem de consolidar i créixer en tots els sectors socials:

— Joves: competint amb l'abstenció. Cal treballar per a fer possible l'emancipació juvenil (ensenyament, treball, habitatge), assumint les altres propostes del moviment juvenil: pau, solidaritat, cooperació, participació democràtica. I un discurs independentista plenament desacomplexat. Una actuació política valenta i coherent.

En aquest àmbit, s'ha de reforçar la tasca iniciada per les JERC de diàleg i treball amb el moviment estudiantil, el de lleure o el sindical juvenil; i promoure o revitalitzar organitzacions

sindicals d'estudiants sòlides.

— Feminisme: el moviment de dones és un moviment majoritàriament independent i àmpliament participatiu en el teixit social. Que ha anat tendint cap a l'abstenció i el desencís. Ara ERC lidera les polítiques de dones en dues de les grans institucions del Principat i és el moment de convertir-nos en referent creïble, amb propostes valentes i polítiques executades sobre problemes reals i concrets com la violència de gènere i la cultura masclista.

Les entitats de dones són d'una gran diversitat, la seva composició i el seu lideratge no responen a un sol perfil. Cal ser presents i mantenir contactes amb les mateixes i potenciar el seu perfil nacional alhora que acostar-nos a un sector social actiu i participatiu.

— Classe assalariada: ERC s'ha de veure com un referent en la lluita per l'Estat del Benestar i la defensa escrupolosa de la igualtat d'oportunitats i de les conquestes socials actualment qüestionades mitjançant polítiques que transformin les estructures injustes de la societat i els desequilibris econòmics i socials; i especialment atents als col·lectius amb risc d'exclusió social.

ERC potenciarà la participació i la militància sindical per intentar defensar de la millor manera possible els interessos dels treballadors/es. En aquest sentit potenciarà les relacions entre sindicats i partit i des de les institucions on governem. Els sindicalistes d'Esquerra defensaran organitzadament al si de les grans centrals, un marc català de relacions laborals com a única garantia de defensar unes condicions laborals i salarials d'acord amb la pròpia realitat econòmica i social i per tal que accentuin el grau d'independència respecte a les direccions estatals. Cal també que els sindicalistes d'Esquerra al si de les minoritàries organitzacions sindicals nacionals han de potenciar la seva confluència per tal de construir un tercer pol sindical.

— Petita empresa, professionals i autònoms. Defensa del bloc social de l'economia productiva, enfront de l'economia especulativa. Suport a la lliure empresa i al seu procés d'internacionalització governat des dels interessos nacionals. Combat al règim d'oligopoli i opacitat que presideix l'economia regulada que ocupa la meitat del PIB. Suport al sector de l'empresa familiar i cooperativa agràries per tal de superar els mínims històrics d'ocupació en aquest àmbit. En aquest àmbit cal ser presents en tots els col·legis professionals. I les patronals, especialment aquelles que agrupen estrictament pimes o empreses productives i que tenen independència orgànica de la CEOE. En el camp de la pagesia cal donar suport al sindicalisme nacional. -

— Moviments socials i gent de l'esquerra alternativa. En bona part gent jove, però també militants de l'esquerra de classe i marxista dels 80 que es van passar a l'abstenció. Amb un discurs radicalment democràtic, d'ecologisme i pacifisme ben interioritzats, i alternatiu al polític dominant.

ERC ha de ser present a les xarxes de mobilització global. Cal potenciar organitzacions de cooperació internacional afins als nostres postulats prioritzant el moviment associatiu que fomenta valors com el civisme i la solidaritat (social, ambiental, cooperació i drets humans, comunitari, fòrums alterglobalitzadors, etc).

Món veïnal i dels consumidors. ERC ha d'estar present de forma activa i renovadora en les associacions veïnals així com en les associacions de defensa dels consumidors.

Gent gran i entitats amb finalitat social. La gent gran és un sector amb un creixent pes

numèric i l'extensió del partit fa que calgui fer un esforç particular en la seva organització per unes pensions dignes i uns centres públics suficients i adequats a les seves necessitats. I també cal treballar amb les entitats preocupades per la plena integració social i laboral de persones discapacitades o amb risc d'exclusió.

Gais, lesbianes i transsexuals: la reivindicació dels drets dels gais, lesbianes i transsexuals està arribant en els darrers anys als punts més alts, si bé la presió del govern de dretes i la mediatització socialista han causat la fragmentació del col·lectiu i una minorització dels grups independents. En aquest àmbit ERC genera expectació com a força de progrés demarcada del clientelisme bipolar. Cal estimular moviments independents i influir en els que han estat mediatitzats, tot catalanitzant l'àmbit.

Entitats culturals: Les entitats culturals i les destinades a promoure la llengua catalana o la cultura popular són essencials per mantenir alta la capacitat d'integració i d'identificació nacional. S'han de potenciar els contactes, els acords i les actuacions conjuntes d'aquests col·lectius arreu del territori per reforçar aquesta identificació. També cal trobar els mecanismes per apropar-se a diferents col·lectius i facilitar l'entrada de militants procedents d'entitats de nova immigració.

Esports i civisme: Les entitats esportives són un àmbit d'estructuració social i un element i per això cal potenciar la seva vinculació amb el civisme i el país.

El creixement cap a nous sectors socials s'ha de fer sempre per acumulació, no abandonant aquells que són el nucli dur fundacional de la nostra proposta. Cercant aquells punts comuns de les classes populars que comportin uns objectius compartits per una democràcia social plena i la construcció d'un Estat propi.

L'ampliació de la base social de l'esquerra nacional, però, requereix que ERC treballi de manera decidida per un acostament cap als sectors populars d'expressió habitual no catalana, per tal d'afavorir la seva incorporació definitiva al projecte comú de progrés social i nacional.

Per aconseguir aquest objectiu, cal fer un discurs que combini l'èmfasi en el benestar social amb la identificació amb el país, que ofereixi protagonisme en la construcció nacional, i que faci compatible la catalanitat amb els orígens familiars, sense plantejar la participació en el projecte de l'esquerra nacional com una renúncia a aquests orígens.

És evident que l'obra de govern ben feta i ben comunicada en totes aquestes direccions és el millor instrument per guanyar nous espais socials. D'aquí ve l'enorme responsabilitat dels nostres i les nostres representants al Govern de Catalunya, a les diputacions, als ajuntaments i a totes les institucions del territori per tal d'assolir aquests objectius. Al mateix temps caldrà fer pedagogia de la necessitat de potenciar la solidaritat de les poblacions dels Països Catalans, sense cap hegemonia del Principat, com a instrument de defensa dels interessos comuns.

4.2 CAP AL LIDERATGE IDEOLÒGIC I COMUNICATIU

Pel que fa als principals eixos ideològics esquerra-dreta, materialisme-postmaterialisme, catalanitat-espanyolitat ERC ha de prioritzar la defensa dels treballadors i les treballadores, dels empresaris de l'economia productiva que creen riquesa passant pels de l'economia social i el tercer sector; des de la defensa dels estrictes interessos materials dels sectors populars a la dels interessos postmaterials de classes mitges altes sense especials proble-

mes socioeconòmics; des del catalanisme més arrelat a la identitat fins a la proposta més incloent basada en la identificació voluntària, des d'una identitat complexa.

Cal una política comunicativa coordinada i activa

Cal capitalitzar totes i cada una de les gestions de govern que sorgeixin de les nostres conselleries i totes les iniciatives del grup parlamentari.

Per aconseguir més presència mediàtica cal també fer un esforç per tenir més presència real a tot tipus d'actes ja siguin institucionals, populars, reivindicatius, festius, etc.

Cal potenciar la comunicació interna amb un diari digital, per subscripció.

Així mateix, de la relació estable amb les esquerres nacionals de l'estat n'hauria de sortir una web compar tida en les principals llengües de treball de la UE.

Calen mitjans de comunicació democràtics i plurals

El comportament dels mitjans de comunicació, amb poques excepcions, en el darrer intent de criminalitzar Esquerra ha visualitzat amb tota cruïsa el fet de la subalternitat de l'espai comunicacional català en relació a l'espanyol. Per això ofereix una visió de la realitat molts cops subordinada a l'espanyola sense referents en la centralitat catalana. Només un important distanciament de la població receptora respecte dels missatges emesos ha permès en el darrer cicle electoral, que els mitjans no impedissin el canvi i la pujada d'Esquerra.

El sistema de mitjans de comunicació privats estan molt mediatitzats ja sigui per una propietat externa als Països Catalans i pròxima als grans grups econòmics espanyolistes o ja sigui pels privilegis obtinguts en l'etapa convergent. La potenciació dels mitjans més arrelats al territori i a la llengua del país hauria de ser una prioritat des dels governs i des del partit.

Els mitjans de la CCRTV són els mitjans públics que depenen del govern de la Generalitat, així com la xarxa de mitjans locals als que se'ls pot exigir una estricte pluralitat i professionalitat informativa que per si sola ens allunyarà del monopoli o del bipolarisme que predomina en mitjans mediatitzats pel poder polític.

Cal enedgar la construcció d'un espai nacional de comunicació que signifiqui tant l'àmbit de relació comunicacional dels 11 milions de ciutadans dels Països Catalans com una realitat reconeguda en el conjunt europeu.

No es poden oblidar els mitjans electrònics, que tindran un desenvolupament importantíssim al llarg d'aquesta legislatura i que acabaran jugant un paper clau en l'agenda informativa.

Mentrestant, cal potenciar l'ús de les vies que ofereixen els diferents mitjans de comunicació per tal de garantir la participació ciutadana. S'ha de fer ús del dret a la llibertat d'expressió i no renunciar a cap dels canals que es posen a disposició dels oients, lectors, espectadors etc

Cal aprofitar la major presència en els mitjans de comunicació per tal de fer créixer la base sociològica del republicanisme i l'independentisme com a únics mitjans d'assolir els drets i llibertats personals i col·lectius.

Cal una acció de coordinació i impuls a la intel·lectualitat i als creadors d'opinió

Cal aprofitar les sinèrgies positives que puguin venir dels sectors intel·lectuals i acadèmics per tal de crear climes d'opinió favorables a les polítiques d'ERC

Els líders d'opinió han de rebre d'ERC una comunicació fluïda i postiva, que generi un feedback satisfactori. Els militants, els regidors i regidores, els Alcaldes i alcaldesses, etc. a petita escala són també parts importants de la corretja de transmissió del discurs i les idees del partit.

Hem d'aprofitar la presència a les institucions per fer els passos necessaris per a renovar l'atmosfera intel·lectual del país. Com en tot, en aquest àmbit també hi ha un establishment, un corpus important establert que s'ha creat a l'ombra dels grans partits, i que s'ha de regenerar.

No obstant el nostre discurs ha d'anar més enllà del partit. Se l'ha de sentir seu gent que no forçosament forma part dels cercles orgànics o més propers al partit. Hem d'aconseguir que sigui compartit per la majoria de líders d'opinió

Cal garantir la cohesió ideològica i la formació de la nova militància d'ERC.

En aquesta nova etapa de creixement sobtat cal més que mai proporcionar vies de formació als militants, amb jornades i promoció de debats monogràfics. Així com seria necessari utilitzar la xarxa per establir mètodes d'e-learning de formació de quadres i regidors i regidores.

Es crearà l'escola de formació permanent del partit, amb l'objectiu de cobrir les necessitats de formació ideològica, organitzativa i tècnica de la militància.

S'hauria de plantejar la realització d'una revista virtual de pensament republicà.

4.3 CAP AL LIDERATGE POLÍTIC I ELECTORAL

Pel que fa al Principat, l'objectiu és presentar llista a les eleccions municipals, com a mínim, en tots els pobles on ERC ha obtingut la segona posició o tercera en l'anterior cicle electoral.

Obtenir representació municipal en totes les ciutats del cinturó metropolità on encara no se'n té. Multiplicar el nombre de regidories i alcaldies i assolir el govern, trencant la majoria absoluta socialista o convergent en totes les diputacions (o organisme de la vegueria que les substitueixi) del Principat de Catalunya

Acostar-se al milió de votants en les properes eleccions al Parlament de Catalunya.

Augmentar el nombre i la visibilitat de les dones en llistes electorals i càrrecs institucionals.

Per tot això:

Fixar i consolidar orgànicament en els espais electorals de la Catalunya rural, en mans de la dreta autonomista, i la Catalunya metropolitana, en mans de l'esquerra estatal.

Hi ha dos espais, dos camps per recórrer, efectivament. Un és la Catalunya "comarcal", i l'altre és la Catalunya metropolitana. A la Catalunya comarcal, el nostre paper està prou definit. En moltes comarques i pobles, el rol que ens sembla reservat és el de partit nacional alternatiu al de dreta. El referent polític nacional alternatiu i de mica en mica majoritari de la societat de la Catalunya interior ha de ser ERC, als pobles, a les comarques. És necessari doncs, aconseguir èxits a nivell nacional, de manera que es reafirmi la imatge del "partit de Catalunya" que va tenir CiU als anys 80. En aquest espai, la introducció orgànica serà conseqüència de la introducció electoral.

La utilitat o "productivitat" de votar ERC precisament ha de ser la clau a la Catalunya metropolitana. Es en aquest espai que hem de trencar la Catalunya dual, hem de ser capaços de demostrar que ERC també és el partit dels nous catalans i en el futur dels immigrants extracomunitaris. Apel·lant, és clar, als valors republicans: radicalitat democràtica, diàleg, solidaritat i justícia, etc. Però sobretot posant en positiu aquests valors des d'una perspectiva útil.

Votar ERC ha de ser vir per alguna cosa. En aquest sentit des del govern de la Generalitat i els Ajuntaments hem de fer una feina que repercuteixi en rendiments socials molt identificables.

Al mateix temps que rendibilitzem els avenços en polítiques socials i insistim en els valors universals del republicanisme, cal treballar en la promoció d'elements d'identificació moderns

i lligats a la realitat actual del país, que afavoreixin l'adhesió dels sectors populars no catalanoparlants de les zones metropolitanes a la catalanitat i al projecte de l'esquerra independentista. El discurs que adreçem a aquests sectors socials ha de tenir un contingut identitari que el diferenciï del d'altres partits d'esquerres, especialment el PSC. A aquest efecte, cal superar algunes referències identitàries que han estat impulsades des del regionalisme conservador i que corresponen a una Catalunya inexistent. Per aconseguir aquests objectius, cal mantenir una actitud permeable de la militància vers els no catalanoparlants habituals, i preparar el partit per a l'acollida de nous militants que, tot i tenir una actitud favorable al català, no facin encara un ús habitual d'aquesta llengua. La dinàmica política de la Catalunya real, expressada electoralment, ha trencat ja moltes fronteres. Ara és el moment de consolidar aquests nous espais d'influència social amb un discurs intel·ligent i modern que apel·li al patriotisme integrador.

Presentar llistes municipals a tots els municipis possibles del País Valencià, les Illes i Catalunya Nord, especialment on s'han obtingut resultats no marginals en algun moment del darrer cicle electoral

El tempo polític del Principat, Catalunya nord, el de les Illes i el del País Valencià no és el mateix. Promoure i col·laborar activament en la formació d'un govern progressista i a favor de l'autogovern, com dèiem a l'inici, és una fita. Arribar de forma normal al conjunt de la societat illenca és un procés iniciat i que va endavant. Com a mostra d'aquesta normalitat constatem que la nostra presència en els mitjans de comunicació illencs i valencians comença a ser quotidiana. Estem deixant de ser un partit minoritari. Però la prioritat d'ERC és encara conformar i consolidar una base social extensa que doni suport al projecte. Cal assolir una més àmplia representació institucional (en aquest moment tenim dos regidors en el territori insular) que permeti convertir en fets el projecte programàtic.

Pot ser un cop per els qui denunciïn que ERC és un "braç" de Barcelona, un partit català (principatí) que mena per "colonitzar" les Illes. Una gran aposta estratègica, en aquest sentit, ha estat dur de cap de llista al Parlament Europeu un eivissenc i al Congrés un valencià (en el seu moment ho fou l'aposta per un nord-català). S'ha de continuar per aquesta via si volem que en un futur la ciutadania s'acosti a ERC.

Cal articular mecanismes de col·laboració entre les Illes, el País Valencià i la Catalunya nord i el Principat per poder donar resposta a projectes d'abast cultural català.

Retenir el vot massiu democràtic radical procedent de l'abstenció crítica i dels darrers nous votants

Si bé hem de tenir present que els períodes d'estabilitat política i institucional tan allargats en el temps seran cada vegada menys probables, es d'esperar, també, que la situació política es vagi normalitzant i entrant en un procés de tranquil·litat. Es per això que sembla clar que mantenir l'ambient d'exaltació democràtica i d'implicació social i política és literalment impossible.

Quan parlem de normalització democràtica també fem referència a la normalitat d'Esquerra. Hem de superar les conjuntures, hem de superar el moment, per aconseguir un creixement estable i estructural. I aquest, és clar, no pot provenir només de la radicalitat democràtica ni la mobilització social momentànies, si no que cal el goteig de vot convençut a fons.

Mantenir els nivells de participació és difícil, però l'experiència diu que les inèrcies d'elecció personal tenen vocació de perdurabilitat. Aquell que ha votat ja a ERC, de la mateixa manera que ha costat molt que ho fes, sembla que també difícilment canviarà i aquest és un element a tenir en compte especialment per als nous votants joves. Tan per aconseguir fide-

litzar a aquests que ara han fet el pas i ens han votat com per aconseguir que en els propers comicis tornem a mobilitar el vot jove i nou cal que no desenganyem als que ara ens han votat, cal mantenir oberta l'expectativa.

Accedir a la majoria del nou votant del proper cicle (2007-2009)

Cal tenir en compte que és més fàcil aconseguir un vot nou que fer canviar tendències de votants fidels a altres forces polítiques, i tenint en compte la clara identificació d'amplis sectors joves en la nostra ideologia cal focalitzar bona part dels esforços en aquest sector.

Les xifres reflecteixen la importància d'aquest grup de nous votants: segons l'Idescat (Institut d'Estadística de Catalunya) l'any 2007, un 4,6 per cent població tindrà entre 18 i 22 anys (un 2,4 d'homes i un 2,2 de dones). Això és una xifra aproximada de 293.000 electors d'aquesta franja d'edat, la majoria dels quals (excepte els de 22 anys) votaran per primera vegada. El votant nou, per tant, configura gairebé una tercera part d'aquest milió de vots que volem aconseguir.

La JERC ja fa un paper clau en l'obtenció d'aquest vot, i des d'ERC cal col·laborar-hi fent encara comprensible el discurs —no pas simplificant-lo—, convertir-nos en un espai divulgador d'idees i potenciant encara més la participació democràtica, popular, de baix cap a dalt.

Creïxer en l'electorat de la resta de forces de tradició democràtica

Al Principat, ERC no pot substituir el PSC, l'ha de superar. En coherència en el discurs, en defensa dels sectors socials que ara representa. S'ha de ser una nova esquerra. Pretendre ser com el PSC en versió nacional, seria un error. La diferència i la diversitat és la gran força d'ERC.

ERC serà la força que ha propiciat el govern d'esquerres i l'única que el pot defensar amb les mans lliures. I aprofitar les contradiccions que sorgiran entre el PSC i el PSOE per denunciar-les. ERC ha d'esdevenir la força més útil del catalansime i ha de normalitzar les relacions amb CiU situant-la al seu lloc natural: el catalanisme conservador amb el qual competirà obertament pel que fa al programa social, però amb la qual pot col·laborar sempre que hi hagi interessos nacionals comuns a defensar.

ERC ha d'aspirar a ser majoritària en el conjunt de l'espectre d'esquerres i per a la majoria dels sectors socials d'aquest país. Això, evidentment, passa per la consolidació de la base electoral que ha confiat amb nosaltres com a nucli dur i inicial d'un creixement "en taca d'oli" a la resta de població. Si ens volem convertir en una opció de govern (1 milió de vots), ERC ha de continuar trencant els tòpics de la Catalunya dual. Fins ara, els discursos de la política catalana han tendit a buscar l'hegemonia o bé a la Catalunya "nacional" o bé a la Catalunya "social" i ERC, estava, abans del darrer cicle electoral, en gran mesura atrapada en aquesta bipolarització. L'esquema s'ha trencat i hom ha aconseguit prendre vots i adhesions tan del PSC i CiU, i especialment del vot nou o abstencionista radical democràtic que ha vista en ERC una altra manera de fer política que no es pot defraudar.

Cal també liderar les polítiques de dones i estar en contacte permanent amb la diversitat que representen les entitats de dones ens pot aportar un corrent de simpatia i nou vot important i és un espai que hem de reforçar davant d'altres forces d'esquerra que té influència en sectors més actius i ideològics però també en una part del centredreta més lligada al món de l'oci i àmbits més rurals.

En definitiva, ERC ha de ser capaç de desenvolupar la seva implantació general a partir de dos processos: el primer, a curt termini, és el d'esdevenir el partit majoritari del catalansime i a mig termini, esdevenir el gran partit de l'esquerra catalana.